

EL CASTELL QUE NO HO ERA

Un relat de: [AssociacioRelataires](#)

Poques vegades viatjo a Barcelona amb autobús, quan ho faig em vénen al cervell els records d'infantesa i joventut.

M'encantava poder seure al seient al costat de la finestreta, quan arribava a la capital quedava bocabadat per les estàtues de nus, que veia a l'altura del Palau de Pedralbes, però més m'agradava veure la silueta l'arquitectura amb torres, merlets i finestres arcades, em semblava d'un castell de prínceps i princeses.

Jo vivia amb la meua família en una caseta de dos pisos molt petita, a la colònia tèxtil de Can Bros, pertanyia a Martorell

Uns anys més tard, diuen que per sorteig, després de tres mesos de campament d'instrucció militar, em present al castell de prínceps i princeses.

Era la caserna del Bruc, en què vaig estar com a soldat, aquells anys de servei militar obligatori en dèiem "la mili".

vaig agafar consciència de com s'anaven uns anys de la meua vida entre els seus murs, tot consistia a fer instrucció, un dos pas, un dos, pas, guàrdies i maniobres.

Una anècdota d'aquesta època, allà per 1977, els estudiants universitaris s'havien manifestat davant de la caserna amb l'eslògan de "Llibertat d'expressió" i "Libretat ALS Joglars. Un cop em va tocar fer la guàrdia que es deia de reforç, i estaven al calabós diversos membres de la companyia "Els Joglars", i els de reforç els vam tenir de custodiar quan van assistir a l'acte religiós de la missa i durant la seva sortida al pati.

Un d'ells es va acostar i em va comentar, - la llibertat no la aprecies fins que la perds.

Una vegada que no vaig passar la revista per poder sortir al carrer, et revisaven de cap a peus, em van dir que les botes no estaven prou netes, així que fins al dia següent ja no podia sortir. Aquest dia vaig saltar el mur. aquest dia vaig assaborir la llibertat.

Josep Portillo